

nogen konstitutionel Nødvendighed med mindre alle de konstitutionelle Faktorer ere enige om Nødvendigheden. Naar dette ikke er Tilfældet, er der, konstitutionelt set, ikke nogen Nødvendighed til Stede. Der kan være et Ønske fra en eller anden Side, men Ønsker og Opfattelser skabe ikke nogen Nødvendighed. Hvad Kunst- og Industriudstillingen i Stockholm angaaer, vil jeg indrømme, at det undrer mig, at det svenske Gesandtskab har kunnet give en saadan Meddelelse, som er omtalt, men det kommer ikke mig ved. Hvad der imidlertid endnu mere undrer mig, er, at det danske Gesandtskab i Stockholm ikke har fundet sig foranlediget til at røre ved Sagen før den 18de Februar d. N., og da endog synes at have givet en gal Meddelelse, idet det i Skrivelsen af 18de Februar hedder — ligesom i „Daagbladet“ — at der i 1886 skal være en Kunst- og Industriudstilling, medens det nu viser sig, at der ikke er Tale om nogen som helst Kunstudstilling af international Karakter, ligesom det ogsaa synes meget tvivlsomt, om der i det Hele kommer en Industriudstilling. Jeg kan ikke se, at den høitærede Minister er angerløs i denne Sag, thi dels er det Ministerens Pligt at skaffe sig de fornødne Oplysninger gjennem Udenrigsministeriet, og i alle Tilfælde kan jeg ikke erkjende, at Ministeriet er uden Ansvar, da det er saa, at det er det danske Gesandtskabs Pligt at holde Ministeriet à jour med, hvorledes Forholdene ere i Sverig. At den høitærede Minister her meddeler, at han ikke vilde kunne have svaret paa Spørgsmaalet om den parlamentariske Kommission, forekommer mig at ligge noget udenfor den almindelige Interesse. Naar den høitærede Minister blot passer at svare, naar han bliver spurgt, forlange vi ikke Mere, og naar han ikke passer det, have vi viist ham, hvorledes han skal komme til at svare alligevel. Denne Gang have vi ikke spurgt, og derfor forlange vi heller ikke noget Svar; naar Tiden kommer, skulle vi nok faae Svaret. Med Hensyn til Elevskolen hører jeg nu af den høitærede Minister, at det Andragende, der er indgivet til Ministeriet, ikke indeholder Udtrykket „unge vordende Kunstnere“, men derimod indeholder Udtrykket „yngre Kunstnere“. Det kan jeg ikke bestride, jeg har ikke i Original set det Andragende, der er kommet til Ministeriet; jeg har kun det Andragende, der er givet mig af vedkommende Kunstnere selv, og det indeholder, som sagt, Udtrykket „unge vordende Kunstnere“. Men jeg ser aldeles ikke, at det gjør nogen Forskiel; det, der er Hovedsagen, er ikke, om der staar „unge vordende“ eller „yngre“ Kunstnere, men at der i An-

dragendet er udtalt fra Kunstnernes Side, at man foruden den Virksomhed, der hidtil var fremhævet som Stolens, nemlig at være særlig Modelskole, Fortsættelseskole osv., vilde optage en helt ny Virksomhed, der gik ud paa yngre Kunstnernes Uddannelse hos særlige Mestres, som de havde Tillid til. Det er Spørgsmaalet, thi er dette Sidste Tilfældet, er det jo aldeles klart, at disse paa-gjældende Kunstnere have sagt Ministeren, hvad der var deres Hensigt, og ogsaa have faaet en Bevilling paa Grundlag af dette Forlangende; Forlangendets Karakter forandres ikke derved, at man bruger Ordet: „vordende“ Kunstnere, det er slet ikke paa det Ord, at Bagten ligger, men derimod paa Indholdet af hele den Passus, der er føiet til det, som den høitærede Minister oplæste, og hvorefter det tydelig nok fremgaar, at det er vedkommende Kunstnernes Mening at ville have en Bevilling til Stolens Virksomhed ud over, hvad denne hidtil har udgjort, og da bestemt i den Retning, at unge Kunstnere faae Lov til at blive uddannede hos de Mestres, som de selv ønske. At Ministeren kaldte den Elevskole og hængte sig i Udtrykket „unge vordende“ Kunstnere i Stedet for „yngre“ Kunstnere, det kalder jeg en i høj Grad forbausende Formalisme. Jeg vilde forøvrigt ønske, at Kunstnerne havde skrevet deres Andragende til Ministeren og til Thinget ens, det havde været heldigere, saa havde vi været fri for denne Debat om et ligegyldigt Ord, men i Realiteten er det fuldstændig irrelevant, thi naar Kunstnerne havde ladet Ministeren vide, at det ikke var deres Hensigt at begynde en anden Virksomhed paa en Fortsættelseskole, men at stifte en selvstændig Skole med selvstændige Lærere for yngre Kunstnere, som laa ganske udenfor hvad Skolen hidtil har gjort, kunde de ikke have gjort det tydeligere, end det er slet i det Andragende, de have rettet til Ministeren, og det selv med denne lille Forskiel, denne lille Variant i Udtrykket, og jeg kan paa ingen Maade erkjende, at den høitærede Minister ikke skulde være forpligtet til i Genhold til, hvad han har lovet Kunstnerne, og i Genhold til, hvad han har lovet Thinget, at give den Bevilling til en Elevskole, som nu forlanges.

Monrad: I Anledning af, hvad den ærede Ordfører udtalte om Ny-Holland, maa det være mig tilladt at bemærke, at de engelske Kolonier i Australien følge de i den civiliserede Verden anerkjendte Love for et konstitutionelt Regimente.